

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 28Csp/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319200707
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Detvaiová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2319200707.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudkyňou JUDr. Evou Detvaiovou, v právnej veci žalobcu: V. L.Ď., nar.: XX.X.XXXX, trvale bytom P. R. XXXX, zast.: Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplické 7434/147, Piešťany, zast.: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 3.583,42 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 4.027,39 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.583,42 Eur od dňa 1.2.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 11.2.2019 sa žalobca domáhal, aby sú zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.583,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.583,42 Eur od 1.2.2019 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

2. Žalobca žalobu odôvodnila tým, že dňa 7.3.2014 uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru - 5.000 Eur, celková výška mesačnej splátky - 147,99 Eur, počet splátok - 84, ročná úroková sadzba - 27,01%, RPMN - 31%, priemerná hodnota RPMN - 18,87%, celková čiastka splatná spotrebiteľom - 11.311,44 Eur. Uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný do zmluvy nesprávne (v neprospech spotrebiteľa) uviedol výšku RPMN. Podľa žalobcom vykonaného výpočtu pomocou internetovej kalkulačky (dostupnej na stránke MF SR <http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>) výška RPMN predstavuje hodnotu až 36,67%. Uvedené je zrejme spôsobené tým, že žalovaný do nákladov úverovej zmluvy nezapočítal poplatky za poistenie a za doplnkové služby, ktoré sú súčasťou formulárovej zmluvy. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ

musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Hoci žalovaný v zmluve deklaruje, že poistenie bolo „dobrovoľné“, z celkového kontextu zmluvy nevyplýva, že by mal žalobca možnosť výberu poistného, alebo že by mohol poistenie odmietnuť. Z toho dôvodu nemožno hovoriť o dobrovoľnom uzatvorení poistného, resp. doplnkových služieb, ktoré sú v zmluve vopred vpísané. Ďalšou náležitosťou je aj uvedenie predpokladov, ktoré veriteľ použil pri výpočte RPMN. Táto náležitosť má svoje opodstatnenie práva z hľadiska, aby spotrebiteľ (resp. ktokoľvek iný) mal vedomosť o tom, na základe akých údajov dospel veriteľ k ním deklarovanej výške RPMN. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava vo veci 23Co/259/2017 uviedol, že rovnako bolo povinnosťou veriteľa uviesť v zmluve aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona t.j. všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo tomu tak preto, aby v prípade sporu bolo možné prepočítať (skontrolovať) ako žalobca k výške RPMN dospel. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi síce obsahovala výšku RPMN, ale určite neobsahovala predpoklady pre výpočet RPMN.

3. Žalobca v žalobe zároveň poukázal na to, že žalobca bol v zmysle Zmluvy povinný uhrádzať na účet žalovaného každý mesiac tiež určitú sumu poplatkov, ktoré však zjavne nezohľadnil do celkových nákladov spotrebiteľského úveru, a teda aj z tohto dôvodu je zrejmé, že výška RPMN nie je a ani nemôže byť určená správne (keďže žalovaný tieto poplatky v rámci výpočtu nezohľadnil). Uvedené je absolútne akceptovaný záver aj v rámci súdnych rozhodnutí (súdy pritom posudzovali aj priamo zmluvy uzatvorené medzi žalovaným a jeho klientami a zhodnotili nezákonnosť takého postupu žalovaného). V tejto súvislosti žalobca citoval časť rozhodnutia Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 15C/43/2015 a Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/725/2015.

4. Žalobca v žalobe ďalej namietal absenciu doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru. Žalobca v žalobe uvádza, že v Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkový. Zákonodarca celkom jednoznačne zakotvil, že v prípade jej absencie sa úverová zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti cituje časť rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.02.2014, sp. zn. 23Co/158/2013 - 57. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov, napríklad z rozhodnutí Krajského súdu Prešov zo dňa 14.07.2015, sp. zn. 17Co/2/2015, Krajského súdu Košice zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 2C/72/2015, Krajského súdu Košice zo dňa 18.02.2016, sp. zn. 16Co/267/2015, Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 11.04.2014, sp. zn. 20C/136/2013. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov.

5. Žalobkyňa v žalobe namietala nesprávne uvedenú celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom, neplatne uzatvorené poistenie ako aj neplatne dohodnutú výšku úrokovej sadzby. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, náležitosťou zmluvy musí byť údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Pri vynásobení počtu splátok 84x147,99 Eur je zrejmé, že žalobca mal zaplatiť celkovú čiastku 12.431,16 Eur, pričom žalovaný v zmluve udáva celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom 11.311,44 Eur. Tento rozdiel vyplýva z toho, že v žalovaným uvádzanej celkovej splatnej čiastke nie je zahrnutá časť splátky, ktorá predstavuje poistné, ako úhradu za poistenie v sume 10,43 Eur mesačne (čo predstavuje 7,58% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia) označené ako „dobrovoľné“ poistenie Balíček Premium. Žalovaný jednostranne nanútil žalobcovi poistenie, pričom zo Zmluvy je zrejmé, že jednak žalobca nemal možnosť odmietnuť poistenie, rovnako voľba poistenia je vopred vpísaná do žalovaným pripravenej formulárovej Zmluvy. Celková suma poistného vzhľadom k počtu splátok 84x10,43 Eur predstavuje 876,12 Eur, ktoré žalovaný zinkasoval od žalobcu za službu, resp. poistenie z poistnej zmluvy, ktorá nebola riadne uzatvorená. Rozdiel medzi skutočnými nákladmi a žalovaným uvádzanými nákladmi je až 1.119,72 EUR, pričom táto suma predstavuje viac ako 20% z istiny úveru. Podobnými prípadmi sa už zaoberali opakovane aj súdy Slovenskej republiky, napr.: Krajský súd Trenčín zo dňa 17.12.2013, sp. zn. 6Co/390/2013, Krajský súd Trenčín zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 17Co/1035/2014, Okresný súd v Dunajskej Strede zo dňa 10.03.2015, sp. zn. 9C/16/2015, Okresný súd Svidník zo dňa 04.03.2015, sp. zn. 2C/219/2014, Okresný súd Prievidza, sp. zn. 15C/43/2015.

6. Žalobca ďalej namietal, že výška úrokovej sadzby uvedená v Zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 12,92% pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci marec 2014. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 27,01%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Keďže dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikovali opakovane súdy Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 31.07.2009, sp. zn. 1 M Cdo 1/2009. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa dobrým mravom, a tým pádom ako absolútne neplatnú. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Absencia úrokovej sadzby (alebo jej neplatnosť) môže byť dokonca považovaná za taký vážny nedostatok, ktorý spôsobuje neplatnosť Zmluvy ako takej (keďže podstatnou náležitosťou zmluvy je práve dohoda o výške úrokovej sadzby, ktorá v tomto prípade nie je platná); na základe uvedeného je teda Zmluvu dokonca možné považovať za neplatnú pre absenciu jej podstatnej náležitosti (platné dojednanie o úroku), čoho dôsledkom je podľa zásad o bezdôvodnom obohatení povinnosť vrátiť si navzájom poskytnuté plnenia - teda výlučne povinnosť vrátenia istiny poskytnutého úveru (obdobne bolo konštatované napr. v rozhodnutí Krajského súdu Prešov zo dňa 18.12.2014, sp. zn. 8Co/112/2014). Žalobkyňa sa zrejme nesúladi Zmluvy so zákonom pokúsila so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 25.1.2019 mailom upozornený na nedostatky a zrejme rozpory zmluvy so zákonom. Žalovaný do dnešného dňa nevyjadril svoj postoj k doriešeniu danej veci mimosúdnou cestou. Preto žalobca v záujme ochrany svojich práv bol nútený pristúpiť k tejto žalobe. Na základe vyššie uvedeného sa poskytnutý úver zo Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že žalobca má povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny. Žalobca si doposiaľ riadne a včas plnil svoje záväzky a ku dňu 18.1.2019 mal zaplatené všetky predpisy mesačných splátok, čo písomne potvrdil aj žalovaný. Z toho vyplýva, že žalobca ku dňu podania žaloby uhradil 58 splátok vo výške 147,99 Eur, teda spolu sumu 8.583,42 Eur. Keďže istina úver predstavuje sumu 5.000 Eur a úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný je povinný preplatiť vo výške 3.583,42 Eur vrátiť žalobcovi ako bezdôvodné obohatenie. Preplatiť zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Podľa § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Žalobca požaduje vrátiť preplatiť späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.583,42 EUR odo dňa 1.2.2019 (kedy bol žalovaný v omeškaní podľa predsporovej výzvy) až do zaplatenia.

7. Žalobca k žalobe na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu úverovú zmluvu zo dňa 7.3.2014, predsporovú výzvu žalobcu, potvrdenie žalovaného o úhradách splátok žalobcu, výpočet RPMN z interaktívnej kalkulačky.

8. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn.: 28Csp/31/2019-33 zo dňa 28.2.2019. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor s odôvodnením, preto ho súd v plnom rozsahu zrušil (§ 267 ods. 3 CSP).

9. Žalovaný v odpore navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia. V súvislosti s nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo

zákonne ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Bezdôvodným obohatením je predovšetkým majetkový prospech získaný: plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 ObčZ) a bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 ObčZ). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011). Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Zmluvné strany sa na základe úverovej zmluvy dohodli na bežných mesačných splátkach vo výške 147,99 Eur. Žalobca teda uhrádzal jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok, (podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.), b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému sumu 147,99 Eur mesačne, d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia, ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t.j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená dňa 7.3.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.4.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009. Z predmetného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle § 100 ods. 1 v spojitosti s ods. 2 Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 5.000 Eur splátkou splatnou dňa 17.1.2017. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného

obohatenia je po dátume 17.1.2019 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote (žaloba bola podaná dňa 11.2.2019).

10. K žalobcom namietanej nesprávnej výške RPMN žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru je RPMN v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX uvedená korektné spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v každej úverovej zmluve. Zákon č. 129/2010 Z.z. v prílohe upravuje vzorec výpočtu RPMN. Z popisu jednotlivých položiek vzorca je zrejmé, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver. Klient bol pred podpisom úverovej zmluvy presne informovaný o všetkých položkách, ktoré vstupujú do vzorca na výpočet RPMN a sú uvedené aj priamo v úverovej zmluve. Taktiež je v zmluve uvedené, že RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu. Žalovaný preto považuje tak údaj o RPMN ako aj o predpokladoch jeho výpočtu v úverovej zmluve za uvedené korektné a v súlade so zákonným ustanovením. Žalobca v žalobe konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne. Nakoľko však prepočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základne údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalovaný zastáva názor, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter (uvedené aj priamo na internetovej stránke), ktorý nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov.

11. K tvrdeniu žalobcu o absencii doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že cieľom § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď Zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Máme za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. Názor žalovaného je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015, v ktorom sa vyjadril k niektorým náležitostiam úverových zmlúv. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.1.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp. zn. 10Csp/90/2017. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozsudky Okresného súdu Brezno zo dňa 19.9.2017 sp.zn. 4C/40/2014, Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017.

12. K námietke žalobcu ohľadom platnosti úrokovej sadzby žalovaný v odpore poukázal na to, že je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nespĺcacia neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu a z toho dôvodu spoločnosť nemožno za uvedené sankcionovať, nakoľko bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou výškou úrokovej sadzby uzatvorí alebo nie. Pokiaľ ide o vyhodnocovanie výšky úrokovej sadzby žalobcom, ktorý ju považuje za v rozpore s dobrými mravmi, žalovaný dáva do pozornosti odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/380/2015 zo dňa 4.07.2018 a zároveň uvádza, že výška odplaty, ktorú súdy akceptujú je rôznorodá a jej výška nie je

striktné daná, žalovaný má však za to, že súdy vo všeobecnosti akceptujú výšku odplaty do 2,5 násobku priemeru úrokových sadzieb bánk. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 01.02.2017 vo veci vedenej pod sp.zn. 10Csp/119/2016, v ktorom súd v odôvodnení konštatuje nasledovné: „Súd v zásade toleruje zvýšenú úrokovú sadzbu u problémových klientov, nepriechodných u bánk, ale len vo výške, ktorá nie je v rozpore s dobrými mravmi. Súd by v konkrétnom prípade akceptoval úrokovú sadzbu do max. 2,5 násobku tohto priemeru.“ V čase uzatvorenia úverovej zmluvy bola priemerná úroková sadzba pre daný typ úveru vo výške 12,92%, (v úverovej zmluve je 27,01%) z čoho vyplýva, že aj v zmysle vyššie prezentovaného názoru súdu je akceptovateľná a v súlade s dobrými mravmi.

13. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu ohľadom nesprávne uvedenej celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom žalovaný poukazuje na § 2 písm. h) a g) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V samotnej úverovej zmluve je tak poistenie, ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „DOPLNKOVÉ SLUŽBY“. Klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poistného, či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. V uvedenom prípade si klient mohol okrem poistenia zvoliť službu „zmenu výšky a počtu splátok“ a tiež službu „odložené splátky“. Klient si v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zvolil poistné spoplatnené sumou 10,43 Eur mesačne (zahrnuté v splátke). Súčasne si zvolil aj službu „možnosť zmeny výšky a počtu splátok“, ktorá bola spoplatnená sumou 1,45 Eur mesačne. Aj ďalšiu ponúkanú alternatívnu službu „odložené splátky“ si klient zvolil, preto je v políčku uvedené slovo Áno a služba bola spoplatnená sumou 1,45 Eur mesačne. S tým súvisí nevyhnutnosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 12.431,16 Eur (84x147,99) úhradu za poistné (84x10,43) a tiež úhradu za službu možnosť zmeny výšky a počtu splátok (84x1,45) a službu odložené splátky (84x1,45) a výsledkom je suma uvedená v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 11.311,44 Eur. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, tak čo do dôvodu i výšky žalovaný žiada súd, aby žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

14. Žalobca vo vyjadrení k odporu zo dňa 2.5.2019 nesúhlasil so skutkovými tvrdeniami a právnymi závermi žalovaného. V súvislosti s uplatňovaním nárokov žalobca poukázal na judikáty najvyšších súdnych autorít, napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24.6.2008, v ktorom súd vyslovil názor, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol. V tejto súvislosti žalobca ďalej poukázal aj na uznesenie NS SR z 23. 11. 2010, sp. zn. 5 M Cdo 17/2009, rozsudok NS SR, sp. zn. 4 Cdo 46/2009, zo dňa 30.6.2010 a uviedol, že vzhľadom na uvedené nie je preto podstatné, že žalovaný sa domnieva, že prijímanie splátok je oprávnené, keďže dôležitý je objektívne vzniknutý stav. Nie je dôležité ani to, že zmluva bola platne uzavretá. Relevantné vo veci totiž je to, že zmluva neobsahuje (resp. tieto sú uvedené v rozpore so zákonom) podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre tento typ zmluvy a na základe toho sa úver vyplývajúci zo zmluvy, zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného žalovaný potom nemá nárok na plnenia, ktoré prevyšujú poskytnuté finančné prostriedky, t.j. istinu vo výške 5.000 Eur. V zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potom takéto plnenie považované za bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný na tieto plnenia nemá ani nemal právny nárok. Možno preto uzavrieť, že: žalovaný prijímal platby nad rámec istiny, t.j. vznik obohatenia na strane žalovaného, prijímanie platieb bolo bezdôvodné, nakoľko žalovaný na tieto platby nemal nárok v dôsledku absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, platením splátok žalobcom nad rámec istiny sa znižoval jeho majetok, hoci na to nebol právny dôvod, t.j. ujma na strane

žalobcu, vzhľadom na vyššie uvedené existuje aj príčinná súvislosť medzi bezdôvodným obohatením sa žalovaného a ujmu na majetku žalobcu.

15. K vznesenej námietke premlčania žalobca namietal, že žalovaný nepredložil jediný dôkaz o tom, že by žalobca mal mať vedomosť o bezdôvodnom obohatení už dňa 17.1.2017, kedy preplatil sumu 5.000 Eur. Dôkazná povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2010, sp. zn. 4 Cdo 285/2008). Žalobca nevie ako žalovaný dospel k záveru, že dňa 17.1.2017 preplatil istinu vo výške 5.000 Eur, keďže samotná zmluva (ani iný dokument) neobsahovala rozčlenenie splátky na istinu, úrok a poplatky, teda žalobca nemohol vedieť, že uhradením sumy 5.000 Eur na úver sa splácala iba istina. Zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere vyplýva (bod 2), že úrok a poplatky sú zahrnuté v splátke. Taktiež zo samotnej úverovej zmluvy z bodu 56, 58 a 60 vyplýva, že poistenie ako aj poplatky sú už súčasťou splátky. Na základe uvedeného možno potom sotva hovoriť, že dňa 17.1.2017 prišlo k preplateniu istiny vo výške 5.000 Eur, keďže okrem istiny sa splácali aj úroky a ostatné poplatky. Žalovaný teda nepreukázal započítavanie splátok na istinu, úrok a poplatky, a rovnako tak nepreukázal, že by dňa 17.1.2017 bola preplatená istina úveru. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že žalobca musel nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by žalobca mohol skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa to mohol dozvedieť alebo mal dozvedieť, ak by vynaložil potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí NS SR a NS ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001). Žalovaný nepredložil jediný dôkaz o tom, že dňa 17.1.2017 mal žalobca nadobudnúť vedomosť o tom, že na strane žalovaného vzniká bezdôvodné obohatenie, pretože ako sám žalovaný tvrdí, žalobca vedel len to, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko a komu plní. Z uvedeného vyplýva, že žalobca vedel len to, že spláca splátky na úverovú zmluvu. Ak by žalobca mal mať vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie, logicky by ďalšie splátky už neuhrádzal. V nadväznosti na argument, že spotrebiteľ sa mohol dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia až po tom, čo navštívil kvalifikovaného právneho poradcu alebo navštívil združenie na ochranu spotrebiteľa, sa vyjadril aj Ústavný súd SR v aktuálnom rozhodnutí zo dňa 30.1.2019, sp. zn. I. ÚS 47/2019. Nebankový subjekt sťažnosťou namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko všeobecné súdy odvíjali počiatok subjektívnej premlčacej doby od konzultácie, resp. upozornenia spotrebiteľského združenia. Sťažovateľ sa bránil totožným spôsobom, ako žalovaný v tomto spore - pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je dôležitý skutkový stav, a teda vedomosť oprávneného o skutočnosti a nie právna kvalifikácia, teda vedomosť žalobcu o právnych predpisoch. Podľa sťažovateľa teda stačilo, aby spotrebiteľ vedel, že uzatvoril zmluvu, aby vedel, že uhrádza splátky a napokon aby vedel, kedy vrátil istinu a kedy a v akom rozsahu ju preplatil. Všeobecné súdy (Krajský súd Banská Bystrica vo veci 13 Co/48/2016) uviedli, že subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, že bol neoprávnený majetkový prospech získaný. Žalobca uviedol, že sa o tom, že v zmluve je rozpor so zákonom dozvedel, vtedy, kedy mu vzhľadom na iné uzatvorené zmluvy o úvere hrozilo, že príde o byt a v roku 2013 kontaktoval spotrebiteľské združenie, ktoré mu poskytlo pomoc, tieto zmluvy skontrolovalo a teda vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto je za toto zodpovedný, nadobudol až v priebehu rokov 2013. Ústavný súd v nadväznosti na tento výklad uviedol, že výklad subjektívnej lehoty poskytnutý krajským súdom je založený na logických úvahách a správnom výklade zákona. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom

a účelom. V neposlednom rade, argumentácia žalovaného je pomerne zmätočná a rozporná, pretože sám (ako podnikateľský subjekt poskytujúci úvery) tvrdí, že bezdôvodné obohatenie nevzniklo, naproti tomu pri spotrebiteľovi doslova prezumuje jeho vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, a to celkom nelogickým a nesprávnym spôsobom. Zároveň je argumentácia žalovaného zmätočná aj v tom zmysle, že sám tvrdí, že pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať vedomosť právneho posúdenia veci, a vzápätí tvrdí, že istinu vo výške 5.000 Eur preplatil žalobca dňa 17.1.2017, čo nutne vyžaduje posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov, pretože, ako je zo zmluvy a štandardných európskych informácií zrejmé, súčasťou splátky boli aj úroky a poplatky. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Teda ak by sa aj súd prvej inštancie v rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 30.1.2019 stotožnil s argumentáciou žalovaného o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, premlčaná by bola iba splátka splatná dňa 17.1.2017, pretože každá ďalšia splátka má osobitný režim, pokiaľ ide o počítanie premlčacej doby. Premlčacia doba zároveň ku dňu 11.2.2019 začala spočívať.

16. Žalobca k tvrdeniam žalovaného ohľadom správnosti RPMN uviedol, že toto tvrdenie je absolútne nepravdivé, pretože na žiadnom mieste zmluvy nie sú uvedené predpoklady, ktoré žalovaný použil pre výpočet RPMN. Ako už Krajský súd Trnava vo veci 23Co/259/2017 uviedol: rovnako bolo povinnosťou veriteľa uviesť v zmluve aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona t.j. všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo tomu tak preto, aby v prípade sporu bolo možné prepočítať (skontrolovať) ako žalobca k výške RPMN dospel. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi síce obsahovala výšku RPMN ale určite neobsahovala predpoklady pre výpočet RPMN. Okrem uvedeného, v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, čo žalobca preukázal výpočtom pomocou internetovej kalkulačky, pričom tento výpočet je bežne akceptovaný aj súdnou praxou (napríklad Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci 4Csp/36/2017 v spojení s Krajským súdom Žilina vo veci 8Co/10/2018, Okresný súd Stará Ľubovňa vo veci 5C/96/2013, Okresný súd Prešov vo veci 17C/222/2014 a iné). Faktom zostáva, že žalovaný do RPMN nezapočítal poplatky podľa bodu 58 a 60 a poistenie, ktoré sú už v zmluve vopred vpísané, bez možnosti spotrebiteľa tieto „služby“ odmietnuť. Tieto teda neboli dobrovoľné, ale už súčasťou formulárovej zmluvy, teda boli spotrebiteľovi vnútené. Z uvedeného teda plynie, že do RPMN museli byť započítané aj poplatky a poistenie, pretože žalovaný doposiaľ nepreukázal, že mali byť uzatvorené dobrovoľné. Pokiaľ ide o poistenie, dokonca absentuje písomná poistná zmluva, ktorá by obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti.

17. V súvislosti s argumentáciou žalovaného ohľadom uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve v súlade so zákonom žalobca uviedol, že argumentácia žalovaného je opakovane súdmi odmietaná a poukázal na rozhodnutia krajských súdov a NS SR. Zo žalobcom uvedených rozhodnutí vyplýva, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením minimálne konkrétneho mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru a po jeho splatnosti má veriteľ nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie do kedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a od kedy úroky z omeškania. Nič teda veriteľovi nebránilo uviesť konkrétny dátum tak, aby aj spotrebiteľ vedel, od ktorého dátumu už nebude musieť (v prípade omeškania) platiť dohodnuté úroky, ale iba úroky z omeškania. Správne uvedenie tejto náležitosti tak má podstatný význam pre možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

18. Žalobca v súvislosti s neplatne dohodnutou úrokovou sadzbou opakovane zotrval na svojich vyjadreniach ohľadom jej rozporu s dobrými mravmi, nakoľko viac ako dvojnásobne prevyšujú priemerné úrokové miery bánk a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Žalobca naďalej zotrval aj na tom, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Z údajov zmluvy je pritom zrejmé, že vynásobením výšky splátok (147,99 Eur) a počtu splátok (84) dostaneme sumu 12.431,16 Eur, čo je údaj podstatne vyšší ako ten, ktorý žalovaný uvádza v zmluve. Celková čiastka splatná spotrebiteľom pritom nemôže byť uvedená iba formálne, akýmkoľvek údajom, ale len takým, ktorý zodpovedá skutočnosti. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že poistenie ako aj ostatné alternatívne služby sú doplnkové a ich uzatvorenie je len na slobodnom rozhodnutí spotrebiteľa. Žalovaný túto skutočnosť nijako nepreukázal, hoci ho ako dodávateľa zťažuje dôkazné bremeno. Všetky tvrdenia žalovaného o dobrovoľnosti uzatvorenia týchto služieb popierame a uvádzame, že boli už súčasťou vopred pripravenej zmluvy, pričom spotrebiteľ nemal možnosť ich odmietnuť. Vzhľadom na uvedené, tak nemôžu existovať pochybnosti o tom, že úver je bezúročný a

bez poplatkov. Žalovaný zároveň nespochybnil žalobcom uplatnený nárok, preto je nesporné, že žalobca ku dňu 18.1.2019 splatil celkom sumu 8.583,42 Eur (čo inak vyplýva aj z dôkazov predložených žalobcom). Žalobca z dôvodu opatrnosti (po porade s právnym zástupcom) uhradil aj ďalšie splátky, a to za mesiace február až apríl 2019, preto navrhol rozšírenie žaloby o sumu 443,97 Eur (3 x 147,99 Eur). Žalobca sa tak domáha zaplatenia sumy celkom 4.027,39 Eur (3.583,42 EUR ako pôvodne žalovaná čiastka + 443,97 Eur ako rozšírenie žaloby).

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 9.1.2020 uviedol, že vyhotovenie zákona č. 129/2010 Z.z. je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy mal byť slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo malo prispieť k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách. Zákon č. 129/2010 Z.z. nahradil zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorý už nedokázal reagovať na dynamický vývoj úverových produktov ponúkaných spotrebiteľom v posledných rokoch. Práve z dôvodu nesprávnej aplikácie a výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v súdnych procesoch, došlo postupne k niekoľkým novelizáciám, na ktoré poukazoval žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe. Judikatúra súdov opakovane potvrdila nevyhnutnosť aplikácie eurokonformného výkladu, preto žalovaný zotrváva na svojom doterajšom názore, že zákon č. 129/2010 Z.z. má byť v aktuálnom znení aplikovaný na všetky úverové zmluvy, aj tie, ktoré mali byť uzatvorené pred účinnosťou jednotlivých noviel. Názor žalovaného potvrdzuje vo svojom Uznesení zo dňa 25.6.2019 aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/172/2018. Žalovaný dáva súčasne do pozornosti aj názor Okresného súdu Galanta, ktorý uviedol v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 5.11.2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp/262/2017, s ktorým sa žalovaný v plnom rozsahu stotožňuje: „Z cit. ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená. Základnou všeobecnou požiadavkou však je, aby bola v zmluve táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkosti a s istotou určiteľným spôsobom. Cieľom resp. účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, resp. dobu, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu končenej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Podľa názoru súdu citované ustanovenie rozhodne nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Vzhľadom na uvedené potom, ak v predmetnej zmluve je uvedený termín končenej splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci spotrebiteľovi s rozumovými schopnosťami na úrovni priemerne spôsobilej osoby musí byť jednoznačne zrejmé, že posledná splátka úveru bude splatná za 48 mesiacov (4 roky) po poskytnutí úveru a to k 15.dňu v poslednom mesiaci. Priemerný spotrebiteľ si tak s použitím triviálnej matematiky vie jednoducho, bez ťažkostí, bez pochybností a s istotou určiť termín poslednej splátky úveru, teda termín konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu je teda uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v bode 39. predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné, napĺňajúce požiadavku cit. ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., v súlade so zákonom. Spotrebiteľ teda nepochybne v danom prípade disponuje informáciou, kedy nastane konečná splatnosť poskytnutého úveru, ktorá je závislá iba od momentu jeho faktického poskytnutia.“ K ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. g) a h) zákona č. 129/2010 Z.z. „K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom, § 2 písm. g) a h) zák. č. 129/2010 Z.z., súd uvádza, že v samotnej úverovej zmluve je tak poistenie ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „doplnkové služby - dobrovoľné“. Je len na slobodnom rozhodovaní samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. V uvedenom prípade žalobca nezvolil poistné, tiež nezvolil ďalšiu doplnkovú službu, zmena výšky a počtu splátok, a rozhodol sa pre službu odložené splátky, ktorá je spoplatnená sumou 1,45 eura mesačne. Aj táto skutočnosť preukazuje dobrovoľnosť uzatvorenia predmetných služieb, ktoré žalobca mohol, ale aj nemusel uzatvoriť. Okrem toho aj v samotnej celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom je uvedené „bez platieb za doplnkové služby“. O tom, že poistné a ďalšie alternatívne služby sú dobrovoľné bol

žalobca informovaný aj v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, pod bodom 3. S uvedeným súvisí nevyhnutnosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 3968,64 eura úhradu za dobrovoľnú službu odloženej splátky, výsledkom ktorej je suma uvedená v úvere ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 3899,04 eura. Z uvedeného je preto nepochybne jasne preukázané, že uzatvorenie poisťného, prípadne inej alternatívnej služby, v žiadnom prípade nebolo podmienené uzatvorením úverovej zmluvy. V tejto súvislosti súd odkazuje na rozhodnutie Okresného súdu Brezno pod sp. zn. 4C/40/2014, Okresného súdu Senica pod sp. zn. 9Csp/188/2017. " K RPMN „K námietke žalobcu o nesprávnosti vypočítanej RPMN súd uvádza, že žalobca sa v žalobe len zameral na všeobecné skonštatovanie, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, v zmysle § 150 CSP však neuviedol ďalšie konkrétne skutočnosti, pre ktoré RPMN považuje za nesprávnu, a teda takéto tvrdenie žalobcu nebolo zo strany súdu preskúmateľné a to aj s poukazom na to, že žalobca sa na pojednávania vytýčené súdom nedostavil ani raz a súd ho k tejto skutočnosti nemohol vyslychnúť. RPMN je stanovené správne, a to vo výške 19 %, ako aj celková čiastka splatná spotrebiteľom, ktorá je vo výške 3899,04 eura, pričom žalobca má riadne uvedené v zmluve aj predpoklady použité na výpočet. Čo sa týka výšky RPMN, tvrdenie žalobcu, že jej výška nie je v zmluve uvedená správne, je nepravdivé, nakoľko žalobca nepredložil žiaden právne relevantný dôvod, resp. výpočet, na základe ktorého by bola uvedená výška RPMN nesprávna. Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva len na výpočet z internetového portálu, ktorý uvádza len orientačnú hodnotu RPMN, čo sa uvádza aj na samotnej stránke. Predmetný výpočet nezohľadňuje správne všetky činitele, ktoré sa vyžadujú pre výpočet presnej výšky RPMN." Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, tak čo do dôvodu i výšky žalovaný navrhuje, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

20. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 14.1.2019, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili a súhlasili, aby súd konal v ich neprítomnosti. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu zotrvala na podanej žalobe v zmysle a v rozsahu podaní, ktoré doručovali súdu v priebehu konania. Žiadala vydať bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 4.027,39 Eur spolu s prísl. a pre prípad úspechov spore si uplatnila trovy konania. Opakovane uviedla, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa. V zmluve je uvedená RPMN vo výške 31%, pričom prostredníctvom výpočtu z internetovej kalkulačky, ktorej správcom a spravovateľom je MF SR po zadaní parametrov bez doplnkových služieb, pokiaľ ide o splátku, predstavuje RPMN 31,42%. Takýto spôsob výpočtu ako dôkaz súdna prax akceptuje, napr. KS TT v konaní pod sp. zn. 23Co/311/2017 zo dňa 23.4.2018, alebo KS TN spisová značka 5Co/601/204 zo dňa 29.10.2014. Rovnako zotrvala na tom, že v obsahu zmluvy boli vopred predformulované doplnkové služby, ktoré žalobkyňa nežiadala a ktoré poplatky boli zahrnuté vo výške splátky. Žalovaný nepreukázal vôľu žalobkyne vstúpiť do zmluvného vzťahu v súvislosti s poistením, keď podľa predtlačenej bodu 56 mala žalobkyňa ako klient podpisom samotnej úverovej zmluvy súčasne súhlasiť, aby bola poistená a podľa drobného textu v spodnej časti zmluvy rovnako podpisom mala vyhlásiť, že sa oboznámila s obsahom poisťnej zmluvy a zvláštnych poisťných podmienok. Žalovaný doposiaľ nepreukázal existenciu riadnej poisťnej zmluvy, ktorá musí byť podľa § 788 OZ obligatórne v písomnej forme, ktorá má vychádzať z požiadaviek klienta, rovnako nepredložil ani návrh písomnej poisťnej zmluvy, teda nepreukázal ani existenciu vôle v tejto súvislosti žalobkyne o poisťné plnenie. Nepreukázal nielen vznik, rozsah, ani podmienky akéhokoľvek poistenia žalobkyne, rovnako ani všeobecné poisťné podmienky. S poukazom na § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 7.3.2014, mali byť do celkových nákladov zahrnuté poplatky v súvislosti s poisťnou zmluvou. Pre absenciu vôle je zmluva v uvedenej časti v zmysle § 37 ods. 1 OZ neplatná, keď právny úkon poistenia nebol urobený slobodne. Obdobne je vo formulári zmluvy v bode 57 upravený poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok a to vo výške 1,45 Eur mesačne a v bode 59 upravený poplatok za službu odloženej splátky rovnako vo výške 1,45 Eur mesačne, pričom obe služby a s nimi spojené poplatky sú poplatkami za neistú možnosť, teda službu, ktorej využitie žalobkyňou je nanajvýš neisté a v zmysle § 3 ods.1 je takéto dojednanie v rozpore s dobrými mravmi. Navyše zmena výšky a počtu splátok je zmenou úverovej zmluvy, s ktorou musia súhlasiť písomne obe zmluvné strany. Pokiaľ žalobkyňou čerpaný úver bol splácaný 84 splátkami po 147,99 Eur, celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť predstavovala sumu vo výške 12.431,16 Eur. Podľa zmluvy je celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť sumu vo výške 11.311,44 Eur, ako je uvedené v bode 49 zmluvy. Údaju 11.311,44 Eur zodpovedá súčin počtu splátok (84) a výšky splátky 134,66 Eur, teda mesačnej splátky bez poplatkov a doplnkovej služby, vrátane poisťného, ktoré náklady žalovaný s poukazom na § 2 písmeno g) zákona č.129/2010 nezahrnul do celkových nákladov a teda do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Uvedené má za následok aj nesprávnosť RPMN, ktorá pri výške splátky 147,99 Eura predstavuje 36,67%. K termínu konečnej splatnosti právna zástupkyňa opakovane uviedla, že pojem nie je možné vykladať inak, ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac a rok a nie je možné ho nahradiť iným spôsobom, výpočtom podľa počtu splátok a ani uvedením dňa, po uzatvorení zmluvy a pod. V tejto súvislosti uviedla, že termín prvej splátky bol viazaný na poskytnutie úveru, dátum poskytnutia úveru v zmluve absentuje ako jeden z predpokladov pre určenie RPMN z dôvodu, že žalovaný je povinný uviesť v zmluve všetky predpoklady, ktoré použil pri výpočte RPMN. Vzhľadom k tomu, že je medzi stranami sporné, či doplnkové služby obsiahnuté v zmluve boli uzatvorené dobrovoľne, resp. na žiadosť žalobkyne, poukázala jednak na to, že zmluva a štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere boli žalobkyni predložené dňa 7.3.2014, čo je deň podpisu zmluvy, tiež na to, že žalovaný nepreukázal dobrovoľnosť týchto doplnkových služieb, čo je dôkazné bremeno ležiace na veriteľovi, preto za účelom odstránenia spornosti navrhujeme, aby žalovaný predložil poistnú zmluvu, riadny písomný návrh poistnej zmluvy s relevantným obsahom a žiadosť žalobkyne o doplnkové služby uvedené v zmluve. Zmluva, ktorá bola predložená súdu bola na počítači vyplnená žalovaným a žalobkyňa ju mohla iba podpísať. Pokiaľ ide o poistné vopred predformulované, čo vyplýva z bodu 56 zmluvy, kedy žalobkyňa samotným podpisom zmluvy má súhlasiť s tým, aby bola poistníkom poistená pre prípad dlhodobej PN, straty pravidelného zdroja príjmu a pre prípad invalidity, alebo smrti následkom úrazu, pričom úhrada za postenie PREMIUM vo výške 10,43 Eur, čo predstavuje 7,58% z pravidelnej mesačnej splátky. V tejto súvislosti uviedla, že u žalobkyni došlo k dlhodobej práceneschopnosti, požiadala žalovaného o plnenie z tohto poistného vzťahu, ktorý jej plnenie odmietol s argumentom, že ide o výluku z poistného plnenia. Z obsahu komunikácie vyplynulo, že ide o zmluvu v prospech tretieho (Česká poisťovňa), teda nie o zmluvu medzi žalobkyňou a žalovaným. Žalobkyňa v komunikácii žiadala doručenie poistnej zmluvy, poistných podmienok, nakoľko výluka uvádzaná žalovaným bola neidentifikovateľná, neoveriteľná. Žalobkyni uvedené listiny doručené neboli.

21. Žalobkyňa na pojednávaní k veci uviedla, že bola nútená sama navštíviť TESCO finančné služby, pretože neuspela v banke. V TESCO finančné služby jej povedali, že podmienkou pre poskytnutie úveru je vyplnenie tlačiva od zamestnávateľa, ktoré jej dali. To doniesla na druhý deň, v deň podpisu zmluvy, vtedy jej boli predložené predmetná úverová zmluva a štandardné európske informácie. V tom momente podpisovala zmluvu s tým, že nemala ani možnosť si určiť, čo v zmluve bude. Bol jej predložený návrh zmluvy v predloženom znení, s tým, že v prípade, ak zmluvu v tomto znení nepodpíše, úver jej nebude poskytnutý. Nebola jej daná možnosť odmietnuť doplnkové služby, alebo niečo iné uvedené v zmluve. Nežiadala o žiadne doplnkové služby. Žalobu na súd podala z dôvodu, že pred rokom, rokom a pol volala do spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. ohľadne toho, nakoľko splácam úver už niekoľko rokov pravidelne, či jej nevedia poskytnúť refinancovanie tohto úveru, alebo ponúknuť nižšiu splátku, resp. lepšie podmienky, pre splatenia úveru, ako to robia aj iné banky. Bolo jej telefonicky oznámené, že pre ňu nemajú žiadnu inú splátku. Keďže jej bolo na začiatku telefonického rozhovoru oznámené, že tento sa nahráva, túto skutočnosť, že žiadala o lepšie podmienky by bolo možné preveriť aj týmto telefonickým rozhovorom, ak by namietali, že to nie je pravda. Keď dostala záporné stanovisko, začala pátrať po právnej pomoci, či by jej nevedeli spraviť analýzu zmluvy, či je v poriadku, či neprišlo k obohateniu, tak požiadala o pomoc kanceláriu JUDr. Sidora, od ktorého dostala mailom odpoveď, aby poslala zmluvu a všetky papiere, že sa na to pozrú a prehodnotia to. Následne na to jej bolo oznámené, že v zmluve sú nejaké rozpory a ak bude mať záujem, budú ju zastupovať.

22. Žalobkyňa vo svojom písomnom podaní zo dňa 22.1.2020 zhrnula všetky svoje vyjadrenia a žiadala, aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

23. Na pojednávaní dňa 13.2.2020 právna zástupkyňa žalobkyne zotrvala na podanej žalobe a žiadala vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle zmeneného návrhu, v sume 4.029,39 Eur s prísl. a náhradu trov konania. Ďalej uviedla, že dôkazné bremeno o dobrovoľnosti uzatvorenia doplnkových služieb vrátane poistného leží na žalovanom, ktorý toto bremeno neuniesol. Tak ako vyplýva z formulárovej zmluvy, najmä vo vzťahu k poistnému, bola žalobkyňa povinná toto poistné prijať a preto sa náklad spojený s doplnkovou službou - poistným mal premietnuť jednak do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom a teda i do výšky RPMN. Žalobný nárok čo do dôvodu a výšky preukázali, zmluva trpí takými nedostatkami, pre ktoré by mala byť súdom vyhlásená za bezúročnú a bezpoplatkovú, najmä vo vzťahu k RPMN, pričom žalovaný neuniesol dôkazné bremeno vo svojich tvrdeniach o dobrovoľnosti doplnkových služieb.

24. Súd vykonal dokazovanie oboznámením predložených listinných dôkazov, výsluchom žalobkyne a obsahom celého spisu a zistil nasledovný skutkový stav: dňa 7.3.2014 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu č. 4403021816, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver vo výške 5.000 Eur, s výškou úrokovej sadzby 27,01% ročne, RPMN 31%, priemerná RPMN 18,87%, výška mesačnej splátky 147,99 Eur, počet splátok 84, s tým, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, celkovo sa žalobca zaviazal zaplatiť 11.311,44 Eur. V bodoch 56 až 60. zmluvy boli dohodnuté doplnkové služby, t.j. poistenie výdavkov (dobrovoľné) BALÍČEK PREMIUM, podpisom zmluvy súhlasíte s tým, aby ste bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej práceneschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu, úhrada za poistenie PREMIUM 10,43 Eur (7,58% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia), služba zmeny výšky a počtu splátok s poplatkom 1,45 Eur zahrnutým v splátke a služby odloženie splátky s poplatkom za službu 1,45 Eur zahrnutý v splátke.

25. Podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

26. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

29. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

31. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

32. Podľa § 142 ods. CSP o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.

33. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

34. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

35. Vzhľadom na rozšírenie žaloby zo dňa 2.5.2019 súd uznesením sp. zn.: XXCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 14.1.2020 pripustil zmenu žaloby tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

36. Žalobca si v konaní uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.027,39 Eur s prísl., ktoré malo vzniknúť v súvislosti so zmluvou o úvere zo dňa 7.3.2014.

37. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Predmetnú zmluvu teda súd považoval za spotrebiteľskú zmluvu. Po preskúmaní zmluvy o úvere z pohľadu či obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzatvorenia zmluvy, súd zistil, že v zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN vo výške 31% v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný predložil súdu list zo dňa 10.3.2014 adresovaný žalobkyni - Informácie k riadnemu splácaniu Vašej pôžičky, v ktorom uvádza RPMN podľa skutočného dátumu splatenia úveru vo výške 31,1%, teda v inej výške ako je uvedená v zmluve. Žalobkyňa predloženými listinnými dôkazmi - výpočet RPMN prostredníctvom interaktívnej kalkulačky na portály finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR (FINinfo) preukázala, že výška RPMN pri výške splátky 134,66 Eur (bez doplnkových služieb) je vo výške 31,42%. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného, že takýto výpočet nie je správny, nakoľko internetové kalkulačky obsahujú len políčka bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalobca neuviedol o aké špecifiká sa má jednať, ktoré práve internetová kalkulačka, ktorú použila žalovaná a nachádza sa na portály finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa nezohľadňuje. Takéto všeobecné konštatovanie nemôže zakladať nesprávnosť výpočtu RPMN prostredníctvom internetových kalkulačiek určených práve na overenie výšky RPMN spotrebiteľom. Žalobkyňa do kalkulačky zadala presne tie isté parametre, ktoré sú uvedené v úverovej zmluve, teda výšku mesačnej splátky 134,66 Eur, t.j. bez poplatkov a doplnkových služieb, pri počte mesačných splátok 84, výške úveru 5.000 Eur, dátume poskytnutia pôžičky 7.3.2014. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 19.12.2019 vo veci C-290/19, z ktorého vyplýva, že RPMN má byť v spotrebiteľských zmluvách uvádzaná ako jedna konkrétne hodnota. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za preukázané, že výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa a preto súd dospel k záveru, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedené má potom za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného v sume, ktorú žalobkyňa zaplatila nad rámec istiny úveru.

38. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol sa týka tých prípadov, keď v čase poskytnutia plnenia existoval ešte právny dôvod plnenia, avšak tento následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol. Okamihom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Súd mal za preukázané, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 5.000 Eur, pričom podľa jej tvrdení a predložených listinných dôkazov ku dňu 15.4.2019 vykonala úhrady spolu vo výške 9.027,39 Eur. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia žalobkyne a listinné dôkazy nerozporoval. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu plnením žalobkyne na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú súd považuje za bezúročnú a bez poplatkov, a to v rozsahu prevyšujúcom žalovaným poskytnuté peňažné plnenie vo výške 5.000 Eur. Žalobca si v konaní uplatnil sumu 4.027,39 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom (5.000 Eur) a sumou, ktorú žalobkyňa na úveru uhradila (9.027,39 Eur). Žalobkyni tak vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si v konaní uplatnila vo výške 4.027,39 Eur a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

39. Súd neprihliadol na námietku premlčania vnesú žalovaným nakoľko žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom splatenia istiny úveru vo výške 5.000 Eur splátkou splatnou dňa 17.1.2017 a ohľadom vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia k tou istému dňu. Zo spisu ani z predložených dôkazov nie je možné zistiť kedy žalobkyňa splatila istinu a od kedy spláca len úroky, nie je teda možné zistiť začiatok plynutia premlčacej doby. Súd mal teda za to, že vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania žalobca bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neuniesol, teda v čase rozhodovania súd nezistil premlčanie nároku.

40. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas neplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., platného v čase omeškania výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

42. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s vydaním bezdôvodného obohatenia, súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5% ročne od 1.2.2019 do zaplatenia tak, ako si uplatnila, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia uvedenej vo výzve právneho zástupcu žalobkyne.

43. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Žalobcovi ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, súd priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.